

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J.M.
przeciwko [...] Zakładowi Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w (...) adwokatowi M.K. wynagrodzenie w kwocie 1800,- (tysiąc osiemset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT, tytułem udzielenia powodowi nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy

kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Na wstępie wyjaśnić trzeba, że powołanie przesłanki istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a jak wskazuje skarżący kilku zagadnień prawnych, pozostaje w sprzeczności z przesłanką oczywistej zasadności skargi, zwłaszcza jeżeli oczywistość ta jest wywodzona z naruszenia przepisu prawa materialnego, którego dotyczą wątpliwości skarżącego i co do którego istnieje jego zdaniem, konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia istotnego, a więc budzącego wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, jak również cechującego się nowością oraz dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie.

Zagadnieniom prawnym przedstawionym przez powoda wyżej wskazanych cech przypisać nie można. Odwołują się one bowiem do możliwości stosowania przez sąd zawężającej wykładni historycznej przesłanki istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza przez przyjęcie tej przesłanki tylko w razie wystąpienia inflacji zbliżonej do lat 80 – tych ubiegłego wieku oraz do problemu kryterium, jakie należy stosować przy dokonywaniu sądowej waloryzacji renty odroczonej i rozkładu ryzyka utraty waluty na strony umowy. Zasadniczymi elementami wykładni art. 358¹ § 3 k.c., dokonanej przez Sąd Apelacyjny, było natomiast odniesienie się do siły nabywczej pieniądza jako kategorii ekonomicznej i przyjęcie, że wzrost emerytur

i wynagrodzeń, bez zjawisk inflacyjnych, nie świadczy o zmianie siły nabywczej pieniądza. Sąd ten wprost stwierdził, że możliwość waloryzacji nie tylko była możliwa w latach 80 – tych ubiegłego wieku ale jest możliwa również aktualnie, o ile zachodzi istotna zmiana cen na rynku, którego zobowiązanie dotyczy. Udzielenie odpowiedzi na przedstawione dwa problemy prawne dotyczące możliwości stosowania zawężającej wykładni historycznej tego przepisu nie miałoby zatem żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, co nie pozwala na zakwalifikowanie ich jako istotnych zagadnień prawnych. Trzecie pytanie, związane z kwestią kryteriów waloryzacji rent odroczonych również pozostaje poza zakresem rozstrzygnięcia jako dotyczące obliczania kwoty waloryzacji, a więc tego etapu, który następuje po pozytywnym przesądzeniu dopuszczalności waloryzacji.

Wadliwość stanowiska skarżącego przypisującego Sądowi Apelacyjnemu pogląd o dopuszczalności waloryzacji jedynie wtedy, gdy występuje ona w takim stopniu, jak w latach 80 – tych ubiegłego wieku, którego Sąd ten nie wyraził w motywach zaskarżonego wyroku oraz brak jakichkolwiek innych argumentów na poparcie tezy o zaistnieniu przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie pozwala na przyjęcie, że zachodzi oczywistość naruszenia wskazanego przepisu prawa materialnego, a w rezultacie na uznanie, że *prima facie* zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 r., poz. 1714